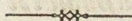

Наредиха дробно цвеке,
 Си викнаха да си плачатъ.
 Расчуха малко голѣмо,
 'Си-те одатъ да го гледатъ.
 Тогай веле Граждоменка:
 „Варай мале, мила мале!
 Да си пойдамаъ, да си видамаъ,
 Войникъ юнакъ много троши
 Много троши той за мене,
 Две задужбини направи.“
 Тогай веле нейна майка:
 „Моя керко Граждоменко!

Направи зелена китка,
 Оту да му ъхъ закачишъ
 Да закачишъ, да го видишъ.“
 Граждоменка ъхъ послуша.
 Съ промени, съ накити,
 Направи зелена китка,
 Њхъ накити, ъхъ шикоса,
 Та си поиде въ войникъ юнакъ.
 Съ наведе китка да закаче;
 Ка ъхъ виде войникъ юнакъ,
 Рѣка пуши, ъхъ закачи;
 Съ залюбиха, съ венчаха.

187.

Еднавка отъ Прилепъ.

„Учи ме, майко, карай ме,
 Како Бояна да земамъ?“ —
 „Учамъ те, сине, карамъ те,
 Како Бояна да земишъ;
 Откупи си чивтъ волови,
 Изорай бахча стретъ село,
 Извади вода студена,
 Насади ружа цървена,
 Загради църква Арангелъ,
 И отъ наволъ ти умри си;
 'Си-те девойки ке дойдѣтъ,
 Църква Арангелъ да видѣтъ,
 Водица да си залеетъ,
 Ружица да си соберѣтъ,
 Тогай Бояна ке до'итъ.“
 Изора бахча стретъ село,
 Изваде вода студена,
 Насади ружа цървена,
 Загради църква Арангелъ,
 Отъ наволъ Стоянъ си умрелъ.
 'Си-те ми моми дойдо'а,
 Бѣла Бояна не дойде.
 Бояна 'итра, пре'итра,

Сама Бояна не поиде,
 Туку ъхъ пуши снаха си,
 Водица да си залеитъ,
 Ружица да си соберитъ.
 Майка му си го тѣжеше:
 „Стояне, синко рогене!
 'Си-те девойки дойдо'а,
 Бѣла Бояна не дойде,
 На уморъ пизма държала.“
 И си отиде сна'а ѣ,
 И ѣ кажу'етъ Боянъ:
 „Сестрица, мила Бояно!
 Вистина Стоянъ умрело,
 Майка му си го тѣжеше, —
 Стояне, синко рогене,
 'Си-те девойки дойдо'а,
 Бѣла Бояна не дойде,
 На уморъ пизма държала.“
 И съ измами Бояна:
 „Невѣсто, младо невѣсто!
 Ай усучи ми свещици,
 Лели вистина умрело.“
 И ѣ усуча свещици,